

Sygn. akt V W 6872/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Anna Walenciak

Protokolant: Agnieszka Gutowska

Oskarżyciel publiczny: S. Z.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 lutego 2016 r.

sprawy przeciwko

1) **E. M.** c. I. i B. ur. (...) w W.

obwinionej o to, że:

w piśmie z dnia 21 lipca 2015r., będąc współwłaścicielem samochodu marki A. (...) o nr rej. (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej nie wskazała komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania w dniu 12 marca 2015r. ok. godz. 09.00,

tj. za wykroczenie z art.96 § 3 kw w związku z ort. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20.06.1997 Prawo o ruchu drogowym,

2) **B. M.** c. A. i D. ur. (...) w miejscowości O.

obwinionej o to, że:

w piśmie z dnia 09 lipca 2015r., będąc właścicielem samochodu marki A. (...) o nr rej. (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej nie wskazała komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania w dniu 12 marca 2015r. ok. godz. 09.00,

tj. za wykroczenie z art.96 § 3 kw w związku z ort. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20.06.1997 Prawo o ruchu drogowym,

orzeka:

I. obwinioną **E. M.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej wykroczenia z art. 96 § 3 kw w związku z ort. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym i za to na podstawie art. 96 § 3 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw i wymierza jej karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych,

II. obwinioną **B. M.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej wykroczenia z art. 96 § 3 kw w związku z ort. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym i za to na podstawie art. 96 § 3 kw w zw. z art. 39 § 1 i 2 kw w zw. z art. 36 kw wymierza jej karę nagany,

III. zasądza od obwinionej E. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania, a obwinioną B. M. zwalnia z obowiązku uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 marca 2015r. ok. godz. 09.00 strażnik miejski ujawnił wykroczenie drogowe polegające na postoju pojazdu marki A (...) o nr rej. (...) na skrzyżowaniu ul. (...) (...)i (...). /k. 1 notatka urzędowa, k. 2 zdjęcie/

Straż Miejska podjęła czynności wyjaśniające, w celu ustalenia tożsamości sprawcy. Na podstawie Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców Straż Miejska ustaliła, że współwłaścicielką pojazdu marki A (...) o nr rej. (...) jest E. M.. E. samochód A (...) z 2011 r., na co dzień użytkuje, drugą współwłaścicielką pojazdu jest matka obwinionej, która tego pojazdu nie użytkuje.

Straż Miejska za pośrednictwem poczty dwukrotnie wezwała pisemnie współwłaścicielkę pojazdu marki A (...) o nr rej. (...) E. M. (k. 4 i 6), do wskazania w terminie 7 dni od otrzymania wezwań, komu powierzyła wskazany pojazd do kierowania lub używania w dniu 12 marca 2015r. ok. godz. 09.00.

W wezwaniach Straż Miejska wskazała, że w przypadku niedopełnienia obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 i 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym, popełni ona wykroczenie z art. 96 § 3 k.w oraz że w związku z powyższym zakończenie prowadzonych czynności wyjaśniających w sprawie nastąpi poprzez wyrażenie zgody na przyjęcie mandatu karnego kredytowanego w wysokości 400 złotych.

E. M. pierwsze skierowane do niej od Straży Miejskiej m. st. W. wezwanie z dnia 29 marca 2015 r. - odebrała w dniu 8 kwietnia 2015 r. /k. 4 zwrotne potwierdzenie odbioru/.

Zaś drugie skierowane przez Straż Miejską m. st. W. wezwanie z dnia 26 czerwca 2015 r. E. M. - odebrała w dniu 14 lipca 2015 r. /k. 6 zwrotne potwierdzenie odbioru/.

W odpowiedzi na wezwanie z dnia 26 czerwca 2015 r. E. M. w piśmie z dnia 21 lipca 2015 r. przesłanym na adres Straży Miejskiej m. st. W. nie złożyła żadnego oświadczenia w przedmiocie tego komu powierzony został pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie.

W powyższym piśmie E. M. wniosła o umorzenie postępowania, argumentując to tym, że zgodnie z Uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2014 r. sygn. akt I KZP 16/14 Straż Miejska na podstawie art. 129 b ust. 3 pkt 7 ustawy Prawo o ruchu drogowym jest uprawniona do żądania od właściciela lub posiadacza pojazdu udzielenia informacji, kto we wskazanym terminie użytkował pojazd, lecz posiada uprawnienie oskarżyciela publicznego do występowania z wnioskiem o ukaranie za wykroczenie stypizowane w art. 96 § 3 kw tylko w przypadku ujawnienia w toku prowadzonych czynności wyjaśniających tego wykroczenia, co następuje jedynie w sytuacjach, gdy odmowa wskazania nie była związana z realizacją przysługujących stronie praw procesowych (wtedy bowiem wykroczeniem nie jest). E. M. podniosła również, że wymieniona Uchwała Sądu Najwyższego będąca rozstrzygnięciem konkretnego zagadnienia prawnego, nigdy nie nadała Straży Miejskiej i Gminnej, ani żadnemu innemu organowi wykonawczemu praw do samodzielnego karania grzywną właściciela/użytkownika pojazdu z tytułu „niewskazania”, a tylko potwierdziła prawo złożenia przez nie wniosku o ukaranie w przypadku ujawnienia innego wykroczenia niż wynikającego z prawa o ruchu drogowym i przepisów szczególnych. E. M. podniosła, że wykroczenie musi być udowodnione i nie domniemane, a więc musi zaistnieć zawiniony przez sprawcę czyn zabroniony. E. M. wskazała również, że w przypadku, gdyby była ona osobą podejrzaną, to wówczas korzysta ona z prawa do odmowy złożenia wyjaśnień (art. 54 § 6 kpw) odnośnie pytania o wskazanie kierującego, co wyklucza winę i ujawnienie wykroczenia z art. 96 § 3 kw, gdyż brak ujawnienia wykroczenia w toku czynności – o czym orzekł Sąd Najwyższy – wyklucza złożenie wniosku o ukaranie do Sądu i występowanie przez Straż Miejską jako oskarżyciel publiczny. E. M. wskazała również, że w przypadku zaś, gdyby występowała ona jako świadek to zgodnie z art. 183 § 1 kpk w zw. z art. 41 § 1 kpw uchyła się od udzielenia odpowiedzi na pytanie o użytkownika pojazdu w chwili czynu z obawy przed odpowiedzialnością za

przestępstwo fałszywego oskarżenia (art. 234 kk) z winy umyślnej w zamiarze ewentualnym, gdyż nie wiedząc kto kierował mogłaby wskazać osobę przypadkową i godzić się na to, że oskarży o wykroczenie osobę niewinną. E. M. wskazała również, że nie ma podstaw prawnych adresowanie do właściciela lub posiadacza pojazdu przez uprawniony organ alternatywnego żądania wskazania komu został powierzony pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie albo przyjęcia mandatu karnego za popełnione wykroczenie drogowe, powołując się w tym zakresie na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12.03.2014r. /k. 7-8 pismo/.

E. M. ma 34 lata. Jest stanu wolnego, nie ma małoletnich dzieci. Ma wykształcenie wyższe – ukończyła stosunki międzynarodowe oraz finanse i bankowość. Prowadzi własną działalność gospodarczą oraz jest zatrudniona w korporacji, osiąga dochód w wysokości około 6500 złotych. Jest współwłaścicielką samochodu A. (...) z 2011 r. Nie była leczona psychiatrycznie ani odwykowo. Nie karana. /e-protokół rozprawy z dnia 24 lutego 2016 r. wyjaśnienia obwinionej E. M. – k. 79/

Obwiniona E. M. /e-protokół rozprawy z dnia 24 lutego 2016 r. – k. 79-80/ nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że jej oświadczenie jest zawarte w sprzeciwie. W sprzeciwie od wyroku nakazowego / k. 38-41/ E. M. podniosła m.in., że na podstawie art. 190 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 5 ust. 1 pkt 1, 2, 8 i 10 kpw oskarżenie zostało wniesione przez podmiot w sposób nieuprawniony, z naruszeniem wymogów zastosowania procedury Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia w postępowaniu wyjaśniającym i postępowaniu mandatowym. Z ostrożności procesowej wniosła ona również o uniewinnienie jej zgodnie z art. 1 § 2 kw oraz art. 5 ust. 1 pkt 8 kpw, w związku z tym, że nie przyznaje się ona do popełnienia zarzucanego jej czynu, a wina dotycząca wymienionego wykroczenia nigdy nie została jej udowodniona. Wskazała ona również, że jest ona współwłaścicielką pojazdu – drugą współwłaścicielką jest jej mama B. M. i nie ma w systemie prawnym konstrukcji „właściciel” i „współwłaściciel”, gdyż występują formy prawna własność albo współwłasność. Obwiniona wskazała również, że art. 78 ust. 4 i 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym nie przewiduje żądania skierowanego przez organ do współwłaściciela pojazdu, zwłaszcza, że współwłaściciel nie jest władny używać pojazdu innym współwłaścicielom i w związku z tym nie musi on dysponować wiedzą ani wyrażać zgody na jego użytkowanie przez innych współwłaścicieli. W związku z powyższym zdaniem obwinionej nie ma podstaw prawnych zarówno kodeksowych ani wymienionych w ustawie, by karać współwłaściciela pojazdu za niewskazanie, bowiem takiej instytucji prawnej ustawy nie przewidują. Obwiniona wskazała także, że obowiązek prawny, którego niespełnienie w wyniku działania lub zaniechania, może skutkować popełnieniem wykroczenia i ukaraniem jej, musi być precyzyjnie określony zarówno podmiotowo jaki i przedmiotowo oraz nie może podlegać wykładni rozszerzającej czy domniemaniu. W związku z powyższym w opinii obwinionej, w przypadku, gdy ustawodawca nie przewidział obowiązku wskazywania osoby której powierzono pojazd dla współwłaścicieli, nie można karać współwłaściciela za niewypełnienie obowiązku, który jego podmiotowo nie dotyczył. Obwiniona w złożonym sprzeciwie powołała się również na Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dn. 12 marca 2014 r., wskazując, że z wezwania wysłanego bez podstawy prawnej nie mogą wynikać ujemne skutki procesowe dla strony, a wszczęte w ten sposób postępowanie nie może gromadzić materiału dowodowego ani stanowić podstawę do wniesienia do sądu wniosku o ukaranie i występowania w charakterze oskarżyciela publicznego, natomiast brak odpowiedzi na bezprawne żądanie nie jest wykroczeniem. Zdaniem obwinionej żądanie wskazania przez nią osoby użytkującej pojazd w chwili dokonania wykroczenia zostało sformułowane na wezwaniu „alternatywnym”, które zgodnie z powołanym orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego wysłane zostało bez podstawy prawnej. Z uwagi na powyższe, zdaniem obwinionej otrzymując bezprawne wezwanie nie miała ona obowiązku stosować się do zawartych żądań w jego treści i mogła ona w związku z tym przemilczeć taki nieważny dokument i odmówić odpowiedzi na niego i nie może ona ponosić z tego tytułu ujemnych skutków procesowych.

Przed Sądem odnosząc się do zarzutu - E. M. wyjaśniła, że powyższy samochód użytkuje wiele osób, tj. ona sama, jej dwie siostry, jej chłopak, czasem współpracownicy i nie jest w stanie ustalić kto użytkował ten samochód w czasie wskazanym w wezwaniu. Obwiniona wskazała również, że wszystkie wymienione przez nią osoby posiadają uprawnienia do prowadzenia pojazdu i używają tego samochodu, gdy tego potrzebują. Obwiniona wyjaśniła, że pytała wymienionych osób o to, kto użytkował ten pojazd, lecz żadna z tych osób nie była w stanie udzielić jej odpowiedzi. E. M. wyjaśniła, że kluczyki do tego samochodu znajdują się u niej w domu, w którym mieszka ona wraz ze swoim

partnerem. Obwiniona wyjaśniła również, że powyższy pojazd tankuje osoba, która z pojazdu korzysta, zaś koszty ubezpieczenia pokrywa ona sama lub jej mama, natomiast koszty eksploatacyjne pokrywa ona sama lub jej partner. Obwiniona wskazała również, że zajmuje się projektowaniem wnętrza i jej współpracownicy mogą korzystać z tego samochodu w przypadku, gdy tego potrzebują i nie interesuje jej kto użytkuje ten pojazd, jest pewna dowolność w jego użytkowaniu, lecz nie jest to samochód do przewożenia materiałów budowlanych. Obwiniona wskazała również, że w przypadku, gdy otrzymywała wezwania ze Straży Miejskiej i wiedziała, że to właśnie ona popełniła ujawnione wykroczenie, to wówczas przyznawała się do powyższego czynu i ponosiła karę.

Sąd zważył, co następuje:

Za wiarygodne należało uznać wyjaśnienia obwinionej E. M. w zakresie podanych przez nią informacji dotyczących użytkowników pojazdu, którego jest ona współwłaścicielką, podanych przez nią informacji dotyczących miejsca, w którym trzymane są kluczyki do tego samochodu, danych dotyczących osób ponoszących koszty utrzymania pojazdu. Sąd dał wiarę również tej części wyjaśnień obwinionej E. M., w których podawała ona, że zwróciła się do osób, które użytkują pojazd, którego jest ona współwłaścicielką o wskazanie kto użytkował ten pojazd, lecz żadna z tych osób nie była w stanie udzielić jej odpowiedzi. Wyjaśnienia obwinionej E. M. we wskazanym zakresie były logiczne i spójne oraz zgodne z doświadczeniem życiowym.

W pozostałym zakresie wyjaśnienia obwinionej E. M., w których obwiniona nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, Sąd uznał za niewiarygodne, albowiem okoliczności, na które powołuje się obwiniona, nie powodują braku wyczerpania znamion zarzucanego jej wykroczenia. Sąd ocenił, że wyjaśnienia obwinionej stanowią rezultat braku dostatecznej refleksji nad zakresem obowiązku ciążącego na współwłaścicielce pojazdu z mocy art. 96 § 3 kw i art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym.

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia współobwinionej B. M. k. 80 w części w jakiej wskazała ona, że jest współwłaścicielką przedmiotowego samochodu, ale nie użytkuje tego pojazdu. Wyjaśnienia we wskazanej części odnoszącej się do kwestii mających znaczenie w sprawie obwinionej E. M. – są logiczne i zgodne z wyjaśnieniami obwinionej E. M., która wskazała, że kluczyki do samochodu są u niej (E. M.) w domu.

Sąd ustalając stan faktyczny w zakresie czynu zarzucanego obwinionej E. M. oparł się na także na dokumentach w postaci: notatek urzędowych /k. 1, 9/, dokumentacji fotograficznej /k. 2/, wezwań i zwrotnych potwierdzeń odbioru /k. 3-6/ oraz pisma obwinionej /k. 7-8/, które zostały ujawnione na rozprawie, stwierdzając brak podstaw do kwestionowania wartości dowodowej tych dokumentów.

Obwinionej E. M. zarzucono, że w piśmie z dnia 21 lipca 2015r., będąc współwłaścicielem samochodu marki A. (...) o nr rej. (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej nie wskazała komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania w dniu 12 marca 2015r. ok. godz. 09.00, tj. wykroczenie z art. 96 § 3 kw w związku z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20.06.1997 Prawo o ruchu drogowym.

Zgodnie z art. 96 § 3 kw, karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw ma na celu m.in. ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa lub popełnienia wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Przepis ten odnosi się wprost do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec.

W niniejszej sprawie do obwinionej E. M. skierowane zostały wezwania, w których została ona pouczone o treści art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, do pisemnego wskazania danych osoby, której pojazd w oznaczonym w tych pismach czasie, został powierzony do używania lub kierowania i udzielenia odpowiedzi w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma. W ocenie Sądu, w doktrynie wskazuje się, że sytuacja, w której osoba osobiście zobowiązana odebrała kierowane do niej pismo uprawnionego organu i nie udzieliła na nie właściwej odpowiedzi lub w ogóle jej

zaniechała, popełnia wykroczenie stypizowane w art. 96 § 3 kw. (W. Jankowski [w:] Grzegorzczuk T. (red.), Jankowski W., Zbrojewska M., Kodeks wykroczeń. Komentarz, Wolters Kluwer 2013). W takim przypadku niewskazaniem będzie przede wszystkim udzielenie odpowiedzi negatywnej, np. w przypadku, gdy osoba zobowiązana nie wskaże tej osoby lub poda, że nie wie, w czyjej dyspozycji w określonym czasie był pojazd. Niewskazaniem będzie również zaniechanie udzielenia odpowiedzi na powyższe pytanie.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że obwiniona E. M. przesłała do siedziby Straży Miejskiej pismo, w którym wniosła o umorzenie postępowania i nie udzieliła Staży miejskiej danych o których podanie była wezwana.

W ocenie Sądu powołanych przez obwinioną w jej piśmie okoliczności w sposób oczywisty, w żadnym razie nie można uznać za wywiązanie się przez obwinioną z ustawowego obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, tj. wskazania na żądanie uprawnionego organu, komu powierzony został pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie.

Podawane przez obwinioną, zarówno w jej piśmie k. 7-8, które stanowiło odpowiedź na wezwanie Straży Miejskiej, jak i w sprzeciwie od wyroku nakazowego k. 38-41 oraz w postępowaniu sądowym - argumenty co do tego - że Straż Miejska nie ma uprawnień bycia oskarżycielem publicznym w niniejszej sprawie według obwinionej, argumenty dotyczące prawa do odmowy złożenia wyjaśnień (art. 54 § 6 kpw) odnośnie pytania o wskazanie kierującego oraz prawa do uchylenia się od udzielenia odpowiedzi na pytanie o użytkownika pojazdu w chwili czynu z obawy przed odpowiedzialnością za przestępstwo fałszywego oskarżenia oraz co do tego, jakoby obwiniona nie została skutecznie wezwana, gdyż (jak wskazała obwiniona) przesłane jej przez Straż Miejską wezwania są wezwaniem „alternatywnymi” - w ocenie Sądu oparte są na błędnej analizie przez obwinioną stanu prawnego i faktycznego, w tym treści pism jakie ze Staży Miejskiej w tej sprawie obwiniona otrzymała.

Zgodnie ze znowelizowanym w 2010 r. art. 17 § 3 kpw i art. 129 ustawy Prawo o ruchu drogowym straże miejskie posiadają uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach dotyczących art. 96 § 3 kw. Mogą one zatem żądać od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania komu powierzyli pojazd do kierowania lub używania w określonym czasie. Stanowisko to jest zgodne również z orzecznictwem Sądu Najwyższego. W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2014 r. sygn. akt V KK 378/13, wskazano, że (...) gminnej (miejskiej) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w., popełnione od dnia 31 grudnia 2010 r., jeśli w zakresie swojego działania, w tym w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających ujawniły to wykroczenie i wystąpiły z wnioskiem o ukaranie za owo wykroczenie.” Podobny pogląd Sąd Najwyższy wyjawiał również w Uchwale 7 sędziów – zasada prawna z dnia 30 września 2014 r., sygn. akt I KZP 16/14. Sąd w niniejszej sprawie podziela te stanowiska.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że Straż Miejska podała, że w dniu 12 marca 2015r. ok. godz. 09.00 strażnik miejski ujawnił wykroczenie drogowe określone w art. 97 kw polegające na postoju pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) na skrzyżowaniu ul. (...). (...) i(...). Świadczy o tym notatka urzędowa /k. 1/ oraz sporządzone przez strażnika miejskiego zdjęcie dokumentujące powyższe zdarzenie /k. 2/, a także treść pism SM do obwinionej k. 3 i 5. Bezspornym jest również, że obwiniona E. M. została wezwana przez Straż Miejską do udzielenia informacji o osobie, której powierzony został w/w pojazd do kierowania lub używania w tym czasie – osobiście odebrała wezwania k. 4 i 6. Zwrócić należy również uwagę, że wezwania, które otrzymała od Straży Miejskiej E. M. nie mają charakteru wezwania „alternatywnego” – obwiniona została wyłącznie wezwana do wskazania komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie (treść wezwania k. 16). Podnieść należy również, że udzielenie informacji Straży Miejskiej na temat tego komu pojazd został powierzony, nie jest równoznaczne ze wskazaniem przez właściciela, że to ta osoba popełniła wykroczenie, osoba, której pojazd powierzono, może przecież na przykład bez zgody lub wiedzy właściciela powierzyć ten pojazd jeszcze komuś innemu. Organ zaś nie zwrócił się do obwinionej z zapytaniem o wskazanie osoby, która popełniła wykroczenie – lecz zwrócił się do obwinionej - wyłącznie o wskazanie osoby, której pojazd został powierzony do kierowania lub używania w oznaczonym czasie.

Wskazanie osoby, której został powierzony pojazd do używania lub kierowania nie jest tożsame z oskarżeniem tej osoby o popełnienie czynu zabronionego. Podnieść należy nadto, że norma prawna zawarta w art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym przewiduje możliwość uchylenia się od obowiązku wskazania na żądanie uprawnionego organu komu został powierzony pojazd do używania lub kierowania w oznaczonym czasie jedynie w sytuacji, gdy pojazd został użyty wbrew woli tej osoby i jej wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mogła ta osoba zapobiec. Wyjaśnienia obwinionej obrazują, że nie wystąpiły w sprawie warunki, na podstawie których mogłaby ona uchylić się od obowiązku odpowiedzi na temat danych osoby, której powierzyła pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wyjaśnienia obwinionej jasno obrazują, że sposób korzystania z pojazdu – poprzez udostępnienie kluczyków określonym osobom był ustalony przez obwinioną, a także że osoby korzystające w ten sposób z jej pojazdu, za zgodą obwinionej, którym kluczyki były udostępniane, były obwinionej znane, nie prowadziła ona jednak notatek dotyczących tego kto kiedy zabierał samochód, na bieżąco nie rejestrowała komu pojazd jest powierzany, a rozpytanie następcze wskazanych osób, nie przyniosło rezultatu.

Odnosząc się zaś do argumentacji obwinionej E. M. dotyczącej tego, że samochód marki A. (...) o nr rej. (...) jest przedmiotem współwłasności, wskazać należy, że obowiązek określony w art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym spoczywa na każdym właścicielu i współwłaścicielu pojazdu, a także użytkowniku, posiadaczu pojazdu. W tej sprawie to obwiniona jest współwłaścicielką pojazdu, a także na co dzień dysponowała przedmiotowym samochodem, którego współwłaścicielką jest jej matka.

Zgodnie z art. 1 § 2 kw nie popełnia wykroczenia sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu. Zgodnie zaś z art. 6 § 1 kw wykroczenie umyślne zachodzi wtedy, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi. W przedmiotowej sprawie na obwinionej E. M., jako współwłaścicielce pojazdu, ciążył obowiązek w zakresie uregulowanym w art. 96 § 3 kw i w art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym takiego postępowania, by jako współwłaścicielka pojazdu, mogła zgodnie z ustawą zrealizować obowiązek udzielenia informacji organowi. Oznacza to, że osoba zobowiązana wobec organu ma obowiązek posiadania danych na temat tego, kto użytkował jej pojazd (pojazd znajdujący się w jej posiadaniu) i czynić to może w sposób dla siebie dogodny i przez siebie obrany, np. poprzez zwykłe – zapamiętywanie tych faktów, bądź jeśli osoba nie przechowuje w pamięci takich danych np. poprzez powierzenie ewidencjonowania takich zdarzeń innym osobom lub prowadzenie notatek, monitoringu – tak by zgodnie z ustawą móc efektywnie wywiązać się z obowiązku wobec organu, w sytuacji zwrócenia się o takie dane przez organ zgodnie z art. 96 § 3 kw. Właściciel, posiadacz pojazdu, który podaje, że nie może lub nie jest w stanie pamiętać, kto prowadził pojazd, a jednocześnie nie zabezpiecza sobie danych na temat tego komu powierzył pojazd, tym samym biorąc pod uwagę istnienie ustawowego obowiązku określonego w art. 96 § 3 kw, przewidując możliwość popełnienia tego wykroczenia, godzi się na to.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał obwinioną E. M. za winną popełnienia zarzucanego jej wykroczenia z art. 96 § 3 kw.

W chwili popełnienia czynu obwiniona była osobą dojrzałą życiowo, w pełni poczytalną, nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca winę obwinionej. Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował niekaralność obwinionej.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 33 kw oraz szczególnie w art. 24 § 1 i 3 kw, ustawowymi granicami zagrożenia przewidzianymi przez ustawodawcę. Wymierzając obwinionej karę, Sąd baczyl by dolegliwość tej kary była adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz wziął pod uwagę jej cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także dyrektywę prewencji generalnej w zakresie kształtowania świadomości społecznej. Sąd ocenił, że orzeczona wobec obwinionej E. M. kara grzywny w wysokości 300 zł, tj. zbliżona do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, jest adekwatna do przeciętnego stopnia społecznej szkodliwości czynu obwinionej oraz że będzie odpowiednio dolegliwa, biorąc pod uwagę zdolności zarobkowe i dobrą sytuację majątkową obwinionej. Poprzez orzeczenie względem obwinionej wskazanej kary grzywny, w ocenie Sądu zrealizowane zostaną cele prewencji indywidualnej, która ma za zadanie przede wszystkim przeciwdziałanie tego typu zachowaniom w przyszłości, jak i prewencji generalnej, której zadaniem jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa

i utrwalanie prawidłowych postaw wobec prawa. W ocenie Sądu orzeczona kara sprzyjać będzie przestrzeganiu przez obwinioną porządku prawnego we wskazanym zakresie w przyszłości, przypominając o zakresie obowiązków wobec uprawnionych organów, wynikających z okoliczności decydowania się na bycie właścicielem/posiadaczem pojazdu mechanicznego. Orzeczona kara w ocenie Sądu oddziała na obwinioną wychowawczo, uświadamiając, że sprawy tego typu wykroczeń nie pozostają bezkarni, zaś właściciel/posiadacz/prowadzący/użytkownicy pojazdów mechanicznych, obowiązani są udzielać właściwym organom, na ich żądanie, informacji o tym komu pojazd był powierzony w określonym czasie.

Orzeczenie o zryczałtowanych wydatkach postępowania oraz o opłacie wobec E. M. Sąd wydał na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia i art. 119 kpw w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych. Sąd zasądził od obwinionej E. M. na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty postępowania, które w sprawie o wykroczenie, rozpoznanej na rozprawie wynoszą 100 złotych i wymierzył jej opłatę w wysokości 30 zł stanowiącą 10 % orzeczonej kary grzywny. Sąd mając na uwadze zdolności zarobkowe obwinionej E. M. oraz uzyskiwane przez obwinioną dochody w wysokości około 6500 zł, ocenił, że uiszczenie przez obwinioną tych kosztów nie będzie wiązało się z uszczerbkiem dla koniecznego utrzymania.